

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO II.

LJUBLJANA, PETEK, 21. JANUARJA 1938.

ŠTEV. 19.

Moderen katoličan

MOŽ DEJANJ

Prouvé Drouot je bil mož, ki ni delal samo načrtov, ampak je takoj in brez oklevanja začel z delom.

Pomoč pri vzgoji in pouku mladine je bila ravno v letih svetovne vojne krvavo potrebna: mladi duhovniki so odšli v vojsko, očetov in gospodarjev ni bilo več pri družini, matere so delale v tovarnah in otroci so bili sami sebi prepušteni.

In tedaj se je Prouvé Drouot obrnil na vse, ki niso bili v vojaški službi, ter jih pozval, naj gredo oznanjat evangelij med zapuščene množice. Obrnil se je na vplivne duhovnike, ustanovil je prvi katehistovski odsek za može, začel s prvim višjim tečajem za verouk: poizvedoval je, prepričeval, vlival dobro voljo ljudem, ki jih je hotel potegniti za seboj v vrtinec svojega apostolata.

ZA PAPEŽA NAVDUŠEN

Izredno velik vpliv je imela na Drouota okrožnica Pija X. »Acerbo nimis« iz leta 1905, ki jo je slučajno dobil v roke. V njej papež naroča, naj se po določilih cerkvenega zakonika ustanove družbe krščanskega nauka, posebno še tam, kjer je število duhovnikov majhno. Prav tako naroča verske tečaje za velika mesta. Volja Rima je v tej zadevi izražena prav krepko. Papež govori: »Vse to, častiti bratje, ustanavljamo in zapovedujemo v moči svoje apostolske avtoritete. Poskrbeti morate, da se v vsaki škofiji ti predpisi v vsem obsegu in brez odlašanja izpeljejo. Skrbno pazite, da se naši odloki ne pozabijo ali ne izvedejo malomarno.«

NEUTRUDLJIV ORGANIZATOR

Ti odloki so zbudili gorečnost francoskega apostola. Odslej naprej ni deloval za lastno idejo, ampak se je predvsem trudil, da bi izvršil papeževo naročilo. Njegovo navdušenje je bilo še večje.

Prouvé Drouot dela povsod; dela pri vodstvu za verski pouk mladine, dela pri vodstvu raznih

akcij pariške nadškofije, obiskuje župnije in jim stavlja na razpolago prve prostovoljce, ki jih je sam vzgojil.

Za svojo idejo ogreje tudi Vincencijeve konference in pozneje se mu pridružijo tudi organizacije katoliških inženirjev. Prepotoval je Francijo od škofije do škofije in vabil in iskal ljudi, ki bi seznanjali ljudi s Kristusovim naukom. Končno je šel tudi v Rim, kjer ga je papež zelo prijazno sprejel in pohvalil njegovo delo.

Njegovo delo je hitro napredovalo. Višji verski tečaji so sprejemali vedno več učencev in združenja katehistov, ki širijo krščansko izobrazbo, so se množila v Parizu in po deželi.

NEUSPEHI GA LE PODŽIGAJO

Velika poteza z značajem in delu Prouvéja Drouota je, da ga neuspehi niso plašili, nasprotno samo vzpodbudili so ga. Imel je dovolj poguma, da se ni ustrašil nobene ovire. Počasi pa vztrajno je pridobival sodelavcev.

USPEHI GA NE PREVZAMEJO

Krščansko apostolsko delo, kakršno je vršil on, potrebuje ponižnega človeka. In Prouvé Drouot je bil ponižen človek: ostajal je v ozadju, kadar je le mogel, ne da bi trpela stvar.

Porabil je vsako priliko, da je kaj storil za svojo ustanovo. Celo bolezen in smrt sta mu bili dobrodošli: daroval je svoje trpljenje v blagoslov svojemu delu.

ČAS KLIČE — KLIČE BOG!

Žalostni tip brezbriznega dijaka in inteligenta, ki se briga samo za svojo udobnost in dobro službo, v katoliškem svetu izginja. Vedno bolj prevladuje novi človek, ki čuti odgovornost za svojega brata in tovariša v poklicu. Ob svetlem zgledu značajnega in požrtvovalnega francoskega inteligenta hočemo katoliški študentje skleniti, da z božjo pomočjo napravimo iz sebe moderne katoličane, katoličane, kakršne zahteva čas.

Značajne, podjetne, požrtvovalne in polne osvajajoče ljubezni.

Jasne besede kardinala Pacellija

V zadnjem času so postale razmere med francoskimi katoličani nekako aktualne tudi za nas Slovence. Zmešnjave, ki jih je na Francoskem povzročilo takozvano »personalistično« in »krščansko revolucionarno« mladinsko gibanje, se skušajo uvajati tudi pri nas. Opozarjali smo že na pogubne posledice te struje, v katero je zaplaval tudi bivši katoliški tednik Sept. Gibanje je levičarsko usmerjeno, revolucionarno in ustvarja med francoskimi katoličani veliko sporov. Bilo je naravno, da je morala poseči vmes cerkvena oblast in zopet vpostaviti edinost.

Sam namestnik Kristusov, papež Pij XI., in to v 81. letu starosti je po komaj prestani smrtno nevarni boleznini hotel storiti nekaj, kar že dolgo ni storil noben papež: odpotovati je hotel v Francijo, da odpravi žalostni razdor med katoličani, da zopet zedini duhove pod nezmotljivim vodstvom Cerkve. (Cf. Lettres de Rome, 1. avg. 1937.). Toda, tega načrta žal ni mogel izpeljati. Zato pa je poslal svojega najožjega sodelavca, kardinala Pacellija, da kot »legatus a latere« govori v njegovem imenu.

Mi prinašamo tu del govora, ki ga je imel državni tajnik in kardinal Pacelli v notredamski cerkvi v Parizu dne 13. jul. 1937., in v katerem opozarja na vzroke needinosti ter svari pred nekaterimi zmotami. Pristavljamo pa tudi komentar rimske revije »Lettres de Rome«.

»Čujte! — In vendar jih je Cerkve, ponavljajte to besedo Kristusa samega, opozorila. Zlasti v dobi zadnjih papežev so postala opozorila bolj natančna; okrožnica je sledila okrožnici, toda kaj pomagajo opomini, kaj alarmi, kaj z dokazi podprto opozarjanje na preteče nevarnosti, če pa ravno tisti, ki redno in spodobno sede pod prižnico ter njen glas pasivno poslušajo, potem mirno nadaljujejo svoj dosedanji način življenja, ne da bi bili sploh kaj razumeli, ne kar se tiče splošne nevarnosti, ne kar se tiče njih dolžnosti pričo nevarnosti.«

Je namreč v Franciji — komentirajo »Lettres de Rome« — neko število oseb, o katerih se zdi, da gledajo z nekim poželenjem

roko, ki jim jo molijo komunisti, zato, da jih potegnejo od Cerkve... Oh ti katoličani, ki vedo več kot papež, ali ki se jim okrožnice zdijo »dolgočasne«!

»Čujte! — Ta klic ne velja samo brezskrbnim. Velja tudi duhovom, ki so goreči, plemeniti in odkriti, ki pa njih gorečnosti ni razsvetlila krščanska razumnost in modrost. V strastni vihravosti svojih socialnih prizadevanj tvegajo, da bodo prezrli meje, onstran katerih se resnica umakne zmoti, gorečnost postane fanatizem, smotrna obnova preide v revolucijo. In ko spregovori namestnik Jezusa Kristusa, da bi v to zmešnjavo spravil red in luč, ko spregovori Cerkve v moči svojega božjega poslanstva o velikih vprašanih dneva, o socialnih problemih ter ločuje dobro od slabega, dovoljeno od nedovoljenega, tedaj s tem ne misli ne podpirati ne podirati nobenega političnega tabora ali stranke, ampak ima v mislih edinole svobodo in dostojanstvo otrok božjih. Kjerkoli odkrije kaj dobrega, to dobro tudi prizna in ga z veseljem ugotovi, toda eno zahteva od vseh svojih otrok: da čistost in njihove vneme ne kvarijo zmote: zmote, pripuščene brez dvo-

ma v dobri veri in z najboljšim namenom, toda, ki v resnici zato niso nič manj nevarne, in ki jih ljudje končno pripisejo ne samo nim, ki se motijo, ampak Cerkvi sami. Gorje onim, ki bi hoteli združiti pravico s hudobijo, spraviti temo in svetlobo!«

»Te besede so jasne.« Tako pristavlja p. Ledit v »Lettres de Rome«. »Smotrna obnova se ne sme zamenjati z revolucijo. Komunizem je s krščanstvom nezdržljiv. Kako bi želeli, da bi bilo to pot zadnjikrat potrebno da govorimo o tej resnici, ki je vendar tako jasna in preprosta.«

Dejstvo, da je hotel poseči v spore med francoskimi katoličani sam namestnik Kristusov s svojo osebno navzočnostjo, nam dovolj jasno priča o silni važnosti vprašanja. In kadar v takih in podobnih sporih spregovori vrhovni poglavar Cerkve ali njegov pooblaščenec, je treba poslušati le njega, naj ima nasprotno mnenje še tako visoke zagovornike. Kar Rim zavrže, je zavrženo. Le kjer je Peter, tam je Cerkve. Mi katoliški diaki pa ponovno obljublamo Kristusovemu namestniku ljubezen, spoštovanje, pokorščino in zvestobo.

ZANESLJIVA POMOČ V BOJIH CERKVE

Kdorkoli pa pazljivo preišlje zgodovino katoliške Cerkve, lahko spozna, da je z mnogimi srečnimi dogodki v katoliški Cerkvi združena pomoč Device božje Porodnice. Ko so močno nastopajoče zmote skušale raztrgati trdno oblačilo Cerkve in preobraziti ves katoliški svet, so se naši očetje zatekali k pomoči Marije, »ki je premagala vsa krivoversva na vsem svetu« (iz rimskega brevirja); in od nje pridoblje-

na zmaga je vrnila srečnejše čase. In ko je mrzka premoč mohamedanov, oprta na velika brodovja in močne vojaške sile, grozila evropskim narodom s porazom in sužnostjo, tedaj so na pobudo rimskega papeža kristjani vneto prosili nebeške pomoči; tako so bili premagani sovražniki in njihove ladje potopljene.

Iz papeške okrožnice o »Ingravescentibus malis«.

Ves dan garati otopi um.

Ford

Slovstvena nagrada

Laskavo priznanje našemu listu

Odličen duhovnik, vnet prijatelj našega lista, nam je poslal pismo, iz katerega ponatiskujemo, kar je za list namenjeno. Pisec želi ostati neimenovan.

Z velikim veseljem vedno prebiram dijaški list »Mi mladi borci«. List je, kakor si ga more človek le žele! Dijaška mladina, ki jo bo vzgojil duh »Mladih borcev«, bo rešitev Katoliške akcije med slovensko inteligenco! Nov rod naj po tem listu zraste, prežet katoliške miselnosti, ki bo jasen v načelih, značajan v žrtvah, neomajan v zvestobi do katoliške Cerkve, ki bo vedno v življenju tudi čutil to, kar imenujemo »sentire cum Ecclesia«.

V vrste katoliških literatov se je zaril čuden duh! Posebno tega manjka, kar imenujemo »sen-

tire cum Ecclesia«, zato smo prišli tako daleč, da se moramo boriti celo v lastnih vrstah! Treba je, da med dijaštvom zraste nov krog katoliških literatov, ki se ne bodo sramovali, biti katoliški literati, ki ne bodo zagovarjali teze, da ne moremo govoriti o »katoliški literaturi«. Mi moramo vse storiti, kar mogoče, da dobimo »katoliške literature« in z njimi »katoliško literaturo«.

Prilagam ček za din 500, ki ga morete vnovčiti pri Ljudski posojilnici. Razpišite nagrado med naročniki »Mladih borcev« za din 500 za najboljšo povest, ki pa mora imeti katoliško tendenco. Tekmovati smejo le dijaki naročniki »Mladih borcev«.

Natančneje pogoje za nagradno tekmovanje priobčimo prihodnjic.

Kongres v Budimpešti

Že štirinajst let ni bilo svetovnega evharističnega kongresa na evropskem kontinentu. Zadnji se je vršil na tleh evropske celine 1. 1924. v Amsterdamu. Slovenci moramo biti tem bolj veseli, da se letošnji evharistični kongres vrši razmeroma blizu naših meja — v Budimpešti. S tem bo tudi marsikateremu slovenskemu dijaku omogočena udeležba.

Toda letošnji kongres nas ne zanima le zato, ker se bo morda ta ali oni izmed nas mogel udeležiti svečanosti. Važen je za nas še posebno po svojem novem značaju: letošnji evharistični kongres hoče še posebno zaleteti prav vse katoličane, ne le one, ki jim bo omogočena pot v Budimpešto.

Hrvatska revija »Život« prinaša članek budimpeštanskega jezuita Banghe. Pisec članka poudarja, da se bo običajni program letos znatno razširil v treh pogledih: časovno, krajevno in pojmovno.

ČASOVNO

Pokazalo se je pri našem ljubljanskem kongresu, kako lepe sode prinaša celoletna skrbna priprava. Tudi prireditelji svetovnega kongresa se zavedajo, da z nekaj dnevi kongresa ni vse opravljeno. O trajanju kongresa piše jezuit Bangha sledeče:

»Kongres ne sme trajati samo 4—5 dni s sklenjenim programom evharističnih svečanosti, temveč trajati mora skozi vse leto. Tako bo dovolj časa, da se delo poglobi in razširi v apologetskem utemeljevanju ter v asketskem, propagandističnem in umetniškem izrabljanju evharistične misli. Dnevi kongresa sami pa bi bili samo nekaj zaključek evharističnega leta. V

vsakem mestu in na vsaki vasi, najprej v deželi, kjer se kongres vrši, potem pa tudi po možnosti drugod, bi morala biti v teku kongresnega leta organizirana vrsta evharističnih prireditev...«

KRAJEVNO

Druga posebnost budimpeštanskega kongresa je njegov še posebno poudarjeni vesoljni značaj. Kongres naj bi se tako rekoč vršil obenem po vsem svetu. Madžarski katoličani so h delu za kongres pritegnili vsakega izmed nas, tudi onega, ki bi se kongresa samega ne udeležil.

»Topot se evharistični kongres ne sme vršiti samo v eni deželi ali v enem glavnem mestu, biti mora resnično mednarodno v tem smislu besede, da v nekem pogledu potegne ves katoliški svet v sfero svojega gibanja... Pozvati moramo katoličane vsega sveta, predvsem pa evropske katoličane, naj se tudi oni doma udeležijo evharističnega leta in naj sodelujejo pri glavnih momentih evharističnih prireditev v teku evharističnega leta. Povsod, ne pa samo v kongresni deželi, moramo proslaviti evharistične praznike s splošnimi svetimi obhajili, skozi vse leto pa naj bi se izmenja-

vali evharistični tedni z apologetskimi tedni za propagando...«

Tako hočejo madžarski katoličani pritegniti k delu za evharistični kongres vse katoličane sveta.

NAMEN KONGRESA

Še po svoji tretji značilnosti — po svojem značaju aktivnosti nas mora svetovni evharistični kongres posebno zanimati. Danes, ko tudi pri nas nekateri katoličani le preveč podcenjujejo zunanjo dejavnost, pa pomeni evharistični kongres v Budimpešti — klic k zunanji aktivnosti katoličanov.

»Poleg običajne asketske — religiozne in moralne pozitivne evharistične gorečnosti v verniku, mora evharistični kongres zavestno in metodično stremeti za tem, da zadovolji potrebam časa in da v veliki meri računa s spopadi z boljšešvismom, z oslABLJENO vero mase in odpadom neštevilnih ljudi od Kristusa. Zato se je treba potruditi, da se ob tej priliki katoličani apologetsko tako utrdijo, da ne bodo samo notranje močni, ampak da bodo obenem hrabri in sposobni branitelji in zastopniki našega verovanja: vere v Boga, v Kristusa, Cerkve in Evharistijo... Z močjo duha in besede moramo prikazati sveto Evharistijo kot veliko rešitev osebnih družabnih, narodnih in mednarodnih napetosti.«

Romantiko lenobe odklanjamo!

Učenci Tistega, ki je rekel, da je bolje dajati kakor prejemati, nočemo rasti na stroške drugih, ampak bomo delali za druge, da bodo rasli, s tem da jim bomo dali Kristusa.

(Škof Bruno de Solages).

Srce in glava

Španska legenda

Ko je Kristus hodil s svojimi učenci po svetu, se je ustavil nekega vročega popoldneva blizu Judeje, da bi tam prebil popoldansko vročino in se malce odpočil. Juda Iskarijot, ki je bil velik debater, se je spustil z ostalimi apostoli v debato. Trdil je, da nima nobeden izmed njih tako širokega srca kakor on.

Učenik se je bil umaknil premišljevat in molit v bližnji gaj. Ko sliši od tam debatiranje, se vrne k učencem in v ljudno opozori Judo, da je njegova debata surova in žaljiva, in da na ta način krati počitek in spanje tistim, ki se morajo odpočiti in naspiti za dolgo pot po širnem svetu, kajti treba je oznanjati narodom božji evangelij.

»Učenik!« mu pravi Juda. »Ti, ki vse in modrosti prekašaš, bodi sodnik v našem sporu. Ali ni res, da imam izmed vseh učencev jaz najboljšo široko srce?«

Jezus se ljubeznivo, a žalostno nasmehne.

»Dragi Juda, kmalu, ob ugodnejši priliki ti bom povedal, ali imaš preveč ali premalo srca.«

Juda in vsi so umolkli, ko je božji Učenik izrekel te besede.

In ko so se Učenik in njegovi učenci v tistih vročih popoldanskih urah pod senco košatih dreves naspali in odpočili, so nadaljevali pot ob reki Jordanu.

Jezus in učenci so imeli navado, da je vsak dan eden izmed njih skrbel za skupno prehrano. Jezus je hotel dati svojim učencem vzgled ponižnosti in bratske ljubezni in je zato tudi on vršil to dolžnost vedno, ko je prišla vrsta nanj.

Njih navadna, vsakdanja jed je bilo jagnje. Imeli so tudi navado, da je tisti, ki je prejšnji dan pripravil hrano, dobil srce jagnjeta kot nekako priznanje za tovariško požrtvovalnost.

Nekega dne je prišel Jezus z učenci na obalo Mrtvega morja. Juda Iskarijot je bil tisti dan »dežurni« in je hitel pripravljat kosilo.

Judu so silno teknilo možgani, brez dvoma zato, ker jih je imel sam premalo. Ko jih je videl v jagnjetovi glavi, ga je prijela skušnjava, da bi jih kar sam pojedel. In skušnjava je bila tako huda, da jih je res pojedel. Takole je dejal:

»Učenik ne gleda malenkosti in prav gotovo se ne bo zanimal za možgane. Ker se pa tiče učencev, dobro vem, da se bodo bali govoriti o tem, česar Učenik ni opazil.«

Ko so torej učenci z Jezusom sedli k mizi, jim Juda postreže z

jagnjetom. Jezus brž opazi, da manjka glava. Juda je namreč odstranil celo glavo, ne toliko zato, ker je pojedel tudi jezik in ostalo meso, ampak da se bi na način manj opazila izguba možganov.

»Juda, kje je glava?« vpraša Jezus požrešnega učenca.

»Učenik!« pravi Juda v zadregi in ne pride mu na misel pametnejši odgovor: »zato je ni, ker... ker v pokrajini od Jordana pa do Mrtvega morja jagnjeta sploh nimajo glav.«

Jezus je žalostno nasmehne, in zdelo se je, da je z Judovim odgovorom zadovoljen.

Učenik in učenci so ostali še nekaj dni na obali Mrtvega morja. Prišla je vrsta na Jezusa, da pripravi hrano. Ker je bil prejšnji dan na vrsti Juda, mu je danes pripadalo srce.

Ko Jezus svoje delo konča, pride lačen siromak in ga prosi za miloščino. Jezus mu da srce, priloži zraven še pošten kos kruha, in revež gre ves zadovoljen dalje.

Pride ura večerje, in Jezus postreže učencem z jagnjetom. Juda Iskarijot potrpežljivo čaka na srce — a glej, srca ni! Vpraša torej Učenika:

»Učenik, kje je pa srce?«

»Dragi Juda, ali nisi dejal pred nekaj dnevi, da od Jordana do Mrtvega morja jagnjeta nimajo glav?«

»Res sem dejal!« pravi Juda nekoliko zmeden in osramočen.

»Torej, dragi Juda,« pravi Jezus in se žalostno nasmehne — »kjer ni glave, tam tudi ni srca.«

Mine leto in dan, in Juda Iskarijot proda božjega Odršenika za trideset srebrnikov.

Ko gre Jezus zvezan med krvniki, se ozre na visoko vrbo, ki obsečuje križev pot, in vidi izdajalskega učenca, ko visi raz drevo. Juda se je sramoval svoje hubije, šel je in se obesil. Jezus žalostno povesi glavo in reče:

»Kjer ni srca, tam tudi ni glave!«

Čudežna dežela

Dvomljivo navdušenje

Bralec, ki ruskih razmer ne pozna, pa prebira rusko časopisje, mora priti do prepričanja, da se v sovjetski uniji še vedno dogajajo čudeži.

V Rusiji obtoženec prizna vse mogoče zločine, samo da bi bil prej obsojen in ustreljen.

Delavci opravljajo taka dela, kakršna so doslej preseglja človeške moči.

Vojaki prosijo, naj se jim služba v kadru podaljša.

Rdeči mornarji na črnomorskem brodogradu, ki bi morali sedaj oditi domov, so poslali Stalinu prošnjo, naj be se jim službena doba podaljšala.

Uradniki predlagajo vladi, da naj jim zniža prejemke.

Počasi pa mora kritični bralec priti do prepričanja, da v Rusiji vendar ne more biti vse tako v redu, kot pišejo listi. Spomni se, da traja tem že cele mesece čiščenje saboterjev. Iztrebili so že kar tisoče ljudi, med njimi nekatere odlične gospodarstvenike, ker so jih osumili namernih zlorab.

Polagoma se mora pazljivemu bralec le vzbuditi vprašanje, kako to, da se v Rusiji, v tem rajju, še vedno govori o skrivnih sovražnikih, ki kujejo razne temne naklepe?

Tudi tisti, ki ruskemu časopisu popolnoma zaupa, bo pred tem dejstvom ostrmel. Če so delavci s Stahanovim sistemom res tako zadovoljni in če so uspehi res tako sijajni, odkod potem sabotaže?

Obsodbe pa so in tudi sabotaža je. Kaj je resnica, kaj laž?

Tu in tam pa naleti bralec tudi na majhne, navidez neznatne novice, ki govorijo o popolnoma drugih rečeh.

Pišejo, da se trockistični in buharinski agenti še vedno skrivajo po državi, da se predvsem med mladino pojavlja duh nezadovoljstva. Dobe sedno pravijo: »Kjer je razširjeno pijančevanje, tam deluje sovražnik.«

Vedno in vedno se pojavlja beseda o škodljivcih, katere je treba uničiti. Ti škodljivci delajo zdaj po nalogu Trockega, zdaj po nalogu Nemčije ali Japonske. Petletke niso dosegle svojega namena, ruski industrijski proizvodi nimajo vrednosti, ker se hitro pokvarijo.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).